

JANEZ PAVČIČ

– devetdesetletnik

V oktobru je dopolnil častitljivih devetdeset let, ki jih je z dušo in srcem posvetil športu. Rojen Notranjec, po starših Primorec. Zaradi očetovega nestrinjanja s tedanjo italijansko oblastjo se je družina za pet let preselila na Gorenjsko, začetek vojne vihre pa jih je zajel v Uncu pri Rakeku. Janez je bil med vojno najprej skriti partizanski sodelavec, maja 1944 pa se je priključil Dolomitskemu odredu. Bil je tudi ranjen. Z legendarno 29. hercegovo divizijo je sodeloval pri osvobajanju Ljubljane.

Po vojni je najprej služboval pri policiji, zadnjih 17 let zaposlitve pa se je tudi poklicno zapisal športu kot uslužbenec takratne ZTKO Bežigrad. Šport v vseh svojih pojavnih oblikah (vrhunski, rekreativni in edukativni) ga spremlja že od mladih nog.

Najprej se je posvetil atletiki, kjer je bil tudi slovenski prvak in rekorder v teku na 3000 m z ovirami, pravo športno ljubezen pa je našel v teku na smučeh. Dvanajst let je bil državni reprezentant, nastopil je na olim-

pijskih igrah leta 1956 v italijanski Cortini d'Ampezzo, dve leti prej in dve ter šest let pozneje tudi na svetovnih prvenstvih v Falunu, Lahtiju in Zakopanih. Olimpijske igre v ZDA leta 1960 mu niso bile usojene, saj takratna jugoslovanska reprezentanca tam ni sodelovala. Osvojil je sedem posamičnih naslovov državnega prvaka, poleg tega pa še 13 državnih naslovov kot član klubskih štafet Enotnosti Ljubljana. Je tudi zmagovalec prvega državnega prvenstva Jugoslavije v biatlonu.

Po tekmovalni karieri se je posvetil trener-skemu delu. Državno smučarko tekaško reprezentanco je vodil na dveh olimpijskih igrah (Innsbruck 1964, Grenoble 1968) in na dveh svetovnih prvenstvih v nordijskem smučanju (Oslo 1966, Vysoke Tatry 1970).

Izkazal se je tudi v vlogi organizatorja športnih prireditev in promotorja zdravega športnega načina življenja. Občani Bežigrada v Ljubljani so mu hvaležni za marsikateri takrat novozgrajeni športni objekt. Pol stoletja je sodeloval na ljubljanskem »teku trojka«, 25 krat kot član peterke oz. trojke, nato kot organizator.

Z vsemi silami se je boril za postopen napredek povojnega smučarsko tekaškega športa, kar se je posledično kasneje izrazilo tudi z osvojitvijo prvih slovenskih medalj na najvišjih nivojih tekmovanj (Petra Majdič in Vesna Fabjan). Tako mu je uspelo v začetku sedemdesetih let prepričati vodilne v tovarni Alpina Žiri, da so pričeli s proizvodnjo smučarsko tekaških čevljev (danes so svetovni ponos te blagovne znamke), sodeloval je z Elanom pri razvoju tekaških smuč (v tistem času so pričakale tudi prvo zmago v tekaškem svetovnem pokalu), bil je med pobudniki za organizacijo prvega Trnovskega smučarskega maratona, traser številnih smučarsko tekaških prog po Sloveniji, neutrudni urejevalec tekaških prog z motornimi sanmi na Pokljuki...Kot sam pravi pa je vrh njegovih organizacijskih

prizadevanj predstavljala zadolžitev vodje tekaških prog na olimpijskih igrah v Sarajevu, ki sta jih predhodno s sodelavcem Lojzetom Ravnikom na Igmanu tudi trasirala. Tudi to nalogo je opravil z odliko.

V okviru Smučarske zveze je deloval v vseh strokovnih telesih panoge. Bil je dolgoletni vodja Komisije za teke v okviru Zveze učiteljev in trenerjev smučanja. Vodil je usposabljanja vaditeljev, učiteljev in trenerjev ter sodeloval pri izdajanju strokovne literature. Več kot štiri desetletja je bil tesno povezan tudi s Fakulteto za šport. Skupaj z bratom mag. Cvetom sta v študijskem letu 1967/68 pričela uvajati tek na smučeh v študijski program, kar je bila osnova za kasnejše formiranje samostojne Katedre za nordijsko smučanje ter z njo povezanih sedanjih študijskih predmetov.

Bloudkov nagradenec iz leta 1983 je zgled športnega načina življenja. Še vedno je nerazdružljivo povezan z naravo in tudi s svojim legendarnim kolesom Ponijem, na katerem ga pogosto videmo sredi prestolnice.

G. Janez vse najboljše!

Janez Pustovrh